'Ομιλία τοῦ Διδασκάλου μας τήν 29/12/1972.

'Αδελφοί μου,

" Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίω".

Ἔχομεν ὁμιλήσει πολλά γιά τήν αἰθερικότητα - ζωϊκότητα, καί θά μιλήσωμεν ἀκόμα πιό πολλά εἰς τό μέλλον, διά νά γνωρίσωμεν τήν Πανσοφίαν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ μέσα εἰς τήν δημιουργίαν ὡς δημιουργικότητα, Τήν Παναγαθότητα τοῦ ἰδίου ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ὡς ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ εἰς τό ἔργον του, νά ἐκφράζη τήν ζωήν, ὡς φαινόμενον τῆς ζωῆς, νά μορφοποιήση αὐτοεπιγνώσεις σ'ὅλα τά στάδια τῆς ἐκφράσεως τῆς αὐτοεπιγνώσεως, νά γνωρίσωμεν καί τήν Παντοδυναμίαν ὡς καί Πανσοφίαν καί Παναγαθότητα τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ὡς ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, μέσα εἰς τά σύμπαντα, μέσα εἰς τήν δημιουργίαν, διότι μέσα εἰς τήν δημιουργίαν περικλείονται ὅλα τά σύμπαντα, παχυλόν ὑλικόν, ψυχικόν, νοητικόν, Νοητόν, ὑπέρ Νοητόν καί Τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ.

Ἔχομεν πεῖ σέ προηγούμενά μας μαθήματα, ὅτι, τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ μία αὐτάρκεια ἀφ'ἑαυτῆς, ΕΙΝΑΙ ἡ πλήρης ζωή εἰς τόν δικόν της τρόπον πολύ διαφορετικόν ἀπό ὅτι λέγομεν ζωήν ὡς φαινόμενον τῆς ζωῆς μέσα εἰς τόν χῶρον καί τόν χρόνον.

Τί εἶναι αὐτή ἡ αὐτάρκεια, κυριότης, ἀρχή δέν εἶναι εὔκολον νά συλλάβη Νοῦς ἀνθρώπινος, οὔτε μέσον διαλογισμοῦ μποροῦμεν νά φθάσωμεν τά ὕψη αὐτά. Ὅμως μέσον τοῦ συντονισμοῦ τῆς Χριστοαισθησίας τῆς Θεοαισθησίας θά γίνωμεν, ὄχι θά γνωρίσωμεν τήν κατάστασιν αὐτήν τῆς ἀπολύτου Μακαριότητος, τῆς ἀληθείας καί τῆς ζωῆς, πού τώρα, αἰσθανόμεθα ὡς ζωήν, τό φαινόμενον τῆς ζωῆς, τήν αὐτοεπίγνωσίν μας ἐντός ἑνός ὑλικοῦ σώματος, δημιούργημαν ἐννοιῶν μέσα εἰς τόν χρόνον καί τόν χῶρον.

Ἔχομεν πεῖ σέ προηγούμενα μαθήματα, ὅτι τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, παρ'ὅλην Του τήν κυριότητα καί αὐτάρκειαν, θέλησε νά ἐκφράση τόν ἑαυτόν ΤΟΥ μέσα εἰς ΤΟΝ ΕΥΑΤΟΝ ΤΟΥ. 'Από τήν στιγμήν ἐκείνην προτοῦ ἀκόμα ἐκφράση τι, ἔγινεν ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Δέν θέλω νά νομίσετε, ὅτι, ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ εἶναι ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ μετά τήν ἔκφρασίν Του, διά τῆς 'Ιδέας τῆς δημιουργίας ἤ τῆς 'Ιδέας τῆς ἐκφράσεως, ἀλλά καί πρό αὐτῆς, ὅπως καί τό ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ προτοῦ ἐκφράση τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ τόν ΕΥΑΤΟΝ ΤΟΥ δυναμικά, ἦτο ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ. Μετά τήν ἔκφρασίν των ὅμως, τόσον ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ὅσον καί τό ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ἔχουν μικραίνει ἀπό τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ.

Καί ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ λέγει:"'Ο Πατήρ μου μείζων μου ἐστί". Τό ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ἐκ τοῦ Πατρός μας θά πάρωμεν καί θά δώσωμεν.

Ὥστε τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ τό πάν. Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε δέν ἔχει ἀνάγκην καί ὡστόσον ἐκφράζει τόν ΕΥΑΤΟΝ ΤΟΥ. Αὐτό εἶναι κάτι τό ὁποῖον δέν εἶναι εὔκολον νά ἀντιληφθῆ ἀνθρώπινον μυαλό. Ὅμως, πού εἶναι τό σημεῖον πού πλέον θετικά, ἡμεῖς, οἱ σκιές, μέσα στήν δημιουργίαν, τό φαινόμενον τῆς ζωῆς μπορεῖ νά γνωρίση τόν ἀνώτερο ἑαυτόν ΤΟΥ, τήν ζωήν, ὑπάρχει κάποια ὁδός πού ὁδηγεῖ ἀπό τά σκοτάδια τοῦ ἀντιληπτοῦ, ἀπό τές σκιές τῶν ἐννοιῶν μέσα εἰς τήν πραγματικότητα ὑπέρ φῶς; 'Υπάρχει αὐτή ἡ ὁδός; Καί τέλος ἡ ἀλήθεια ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια, ἡ ἀπόλυτος πραγματικότης, τί ἄλλο, τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, μπορεῖ νά γίνη ἔντινι μέτρω ἀντιληπτόν γνωρίζοντας μέσον τοῦ ὀρθολογισμοῦ, τοῦ διαλογισμοῦ καί τῆς καθάρσεως τῆς καρδίας; Μπορεῖ νά γίνη ἔντινι μέτρῳ ἀντιληπτόν; 'Ασφαλῶς. 'Αλλά, διά νά γνωρίση τές τόν ΘΕΟΝ ἐμπειρικῶς, πρέπει, νά ἔχη γίνη ΘΕΟΣ ὁ ἴδιος. Καί διά νά ἀνέλθη ἕνας εἰς τόν Οὐρανόν ὡς εἶπεν ὁ Πολύ 'Ηγαπημένος ΙΗΣΟΥΣ εἰς τόν Νικόδημον, πρέπει νά ἔχη κατέλθη ἀπό ἄνω. Ὅλοι ἔχομεν κατέλθη ὡς Θεία Μονάς, ὅλοι ἔχομεν ὡς Θεία Μονάς προσκτηθῆ διά τῆς Πανσοφίας, πού ὀνομάζεται 'Ιδέα τοῦ 'Ανθρώπου, μέσα εἰς τούς κόσμους τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου, καί τῆς ἀντιλήψεως καταστάσεων.

Ὅμως, παρ'ὅλον πού ἔχομεν κατέλθη ἀπό τό ὑπέρ φῶς, ἄς τό ὀνομάσωμεν Νοῦν εἰς τόν ὑπέρ Νοητόν κόσμον, ἔχομεν κατέλθη μέχρι τοῦ Νοητοῦ Κόσμου,

..../2

τοῦ κόσμου τῶν ἰδεῶν τῶν ἀρχετύπων τῶν αἰτιῶν Νόμων καί ἔχομεν προεκταθῆ διά μιᾶς τῶν ἰδεῶν εἰς τήν ὁποίαν ὡστόσον συμπράττουν καί διάνοιαι πολλῶν ἄλλων ἰδεῶν, ἔχομεν κατέλθη εἰς τό φῶς, ἔχομεν ἐνδυθῆ Νοῦν τέτοιας φύσεως ὥστε, πλέον, νά ἐκφράζωμεν τόν ἑαυτόν μας ὡς σκιάν μέσα στούς τόπους καί χώρους τῶν συμπάντων. Ὡστόσον καί ἡ σκιά ἑαυτός μας τό φαινόμενο τῆς ζωῆς, αὐτό πού ὀνομάζουμε τώρα ἑαυτόν μας πού τίποτε ἄλλο δέν εἶναι παρά, ἕνα ὑλικό σῶμα τό ὁποῖον ἄλλοι δημιοὔργησαν δι'ἡμᾶς, μιά προσωπικότητα δημιούργημα συνθηκῶν, ἀλλά συνθηκῶν, ἀντιληπτῶν μέσον τοῦ Νοῦ, στήν κατωτάτην του ἔκφρασιν, ὡς τῆς σκέψεως καί συναισθήματος, τό σύνολον αὐτῶν τῶν ἀντιληπτῶν καταστάσεων καί ἀποτυπώσεων ὑπό τήν μορφήν τῆς μνήμης ἔχομεν ἐκλάβη ὡς τόν ἑαυτόν μας, πού ὡς τόσον δέν εἶναι ὁ ἑαυτός μας. Εἶναι ἔκφρασις τοῦ Ἑαυτοῦ μας, εἶναι ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἀλλά διά νά ἔχωμεν μιάν σκιάν πρέπει νά ἔχωμεν φῶς, τό ἐνδιάμεσον καί τόν χῶρον ἐπί τοῦ ὁποίου κάτι πού εἶναι ἐνδιάμεσον θά μᾶς δώση μίαν σκιάν. Ναί, τό φῶς, εἶναι ὁ ἑαυτός μας ψυχή αὐτοεπίγνωσις, τό ἐνδιάμεσον πού θά μᾶς δώση μίαν σκιάν εἶναι οἱ πιό χαμηλοί κραδασμοί τοῦ Νοῦ, ὡς κατωτέρου Νοητικοῦ κόσμου καί ψυχικοῦ κόσμου, καί παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου, καί ἡ σκιά πού ἀφήνει ὁ ἑαυτός μας ψυχή αὐτοεπίγνωσις, εἶναι ὁ σημερινός ἑαυτός μας, προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις. Ὅμως δέν μπορεῖ νά ὑπάρξη ποτέ σκιά ἄν δέν ὑπάρξη τό ἐνδιάμεσον, συναισθήματα καί σκέψεις καί αὐτός πού ἐκφράζει τόν ἑαυτόν του ὡς φῶς, μέσα εἰς τές σκέψεις καί τά συναισθήματα καί νά μᾶς κτίση τέλος, τόν ἑαυτόν μας προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν.

Πλησιάζομεν τά πράγματα τώρα ἀπό ἄλλην πλευράν παρά ἀπό ἐκείνη πού τά εἴχαμεν πλησιάση προηγουμένως διά νά τά γνωρίσωμεν καλύτερα.

Ὥστε, ὁ ἑαυτός μας σήμερα , πού νομίζομεν ὅτι εἶναι ὁ ἑαυτός μας ἡ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις, δηλαδή , ἕνα ὑλικόν σῶμα, συναισθήματα, ἐνδιαφέροντα καί σκέψεις, πολλές φορές ἀλληλοσυγκρουόμενα, αὐτά εἶναι πού ἐκλαμβάνομεν ὡς ἑαυτόν μας καί αὐτός εἶναι ὁ ἑαυτός μας προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις. Ὡστόσον ὅταν ἐρευνήσωμεν καί προχωρήσωμεν οἱ ἐρευνηταί τῆς ἀληθείας θά ἐξέλθωμεν ἀπό αὐτόν τόν φοβερόν λαβύρινθαν, θά ἐξέλθωμεν διά νά γνωρίσωμεν τόν πραγματικόν μας ἑαυτόν πλέον, αὐτόν πού ἐκφράζει τόν ἑαυτόν του ὡς βούλησιν γιατί καί τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, διά νά ἐκφράση Τόν ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ τόν ἐκφράζει ὡς βούλησιν. Στό σημεῖο αὐτό, εἴμεθα ὁμοούσιοι τῷ Πατρί .

Διά νά ἐκφράσωμεν τόν ἑαυτόν μας ὡς ζωή, μέ τόν ἴδιον τρόπον τό ΑΠΟ - ΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἐκφράζει τόν ἑαυτόν του μέσα στά σύμπαντά του ὡς τό φαινόμενον τῆς ζωῆς, ἐπίσης ὁμοούσιοι τῷ Πατρί.

Καί μετά νά εἰσέλθωμεν ἀπό τόν κόσμον τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου εἰς τόν κόσμον τῆς Ἀπολύτου ζωῆς, ἔνθα οὐκ ἐστι πόνος οὐ λύπη οὐ στεναγμός, ἀλλά ζωή ἀτέλευτητος, πλέον ζωή καί ὄχι τό φαινόμενον τῆς ζωῆς, αὐτό πού ἐκλαμβάνομεν ὡς ζωή πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ σκιά μέσα εἰς τά σύμπαντα, σκιά, ἕνα ὑλικό σῶμα μέσα σ'ἕνα παχυλόν ὑλικόν κόσμον, σκιά, συναισθήματα πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἐντυπώσεις καί ἀντιδράσεις, ἐπιθυμίες, πράγματα πολύ τοποχρονικά, καταστάσεις τοποχρονικές, σκέψεις, ἐφ'ὅσον ἡ σκέψις ἐξυπηρετεῖ ὡς δοῦλος τές ἐπιθυμίες καί τές ἐπιδιώξεις τοῦ ἑαυτοῦ μας προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως, δέν εἶναι τι ἱκτολογίσιμον. Ὅταν ὅμως, ἡμεῖς πλέον ὡς ψυχή αὐτοεπίγνωσις μετιχειρισθοῦμεν τόν Νοῦν, τήνὑπερουσίαν Νοῦ ὡς ὀρθολογισμόν καί λογικήν διά νά ἐλέξωμεν τῆς σκιᾶς μας τήν συμπεριφοράν, κι αὐτό θά γίνη σέ κάθε ἐρευνητήν τῆς ἀληθείας, καί θά ἐρευνήσωμεν νά δοῦμεν, ὁ ἑαυτός μας προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις πῶς ζεῖ, πῶς συμπεριφέρεται, ποῖος εἶναι ὁ ὀρθότρόπος ὀρθῆς συμπεριφορᾶς, καί θά θέσωμεν τόν ἑαυτόν μας προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν, κάτω ἀπό ἕναν λογικόν ἔλεγχο, ὄχι κρίσιν βάναυσον. Ὁ ἑαυτός μας ψυχή αὐτοεπίγνωσις θά σταθῆ πίνω ἀπό τόν ἑαυτόν μας προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν, ὡς φιλόστοργος μήτηρ πίνω ἀπό τό τέκνον της , τό ὁποῖον θά νουθετήση, θά καθοδηγήση, θά ἐναγκτλισθῆ, καί τέλος ὁ ἑαυτός μας,προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις θά ἀφομοιωθῆ, ὡς μόνιμος κεντρική προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις θά ἀφομοιωθῆ , ὡς μόνιμος κεντρική προσωπικότης, ὄχι ὡς

..../3

ἐνδύματα μέσα εἰς τόν χρόνον καί τόν χῶρον, θά ἀφομοιωθῆ μέ τόν ἑαυτό ψυχή αὐτοπίγνωσιν, καί τότε, θά εἰσέλθωμεν εἰς τήν ἀθανασίαν, καί αὐτό εἶναι κατορθωτό καί σ'αὐτήν ἀκόμα τήν ἐνσάρκωσιν, ὅταν καταβληθῆ, λογική προσήλωσις, καθαρμός.

Ἀδελφοί μου. Ποῖος εἶναι καλύτερος σκοπός μέσα στό φαινόμενον τῆς ζωῆς ἀπό τοῦ νά βροῦμεν τόν ἑαυτόν μας, τόν πραγματικόν ἑαυτόν μας, νά γίνωμεν αὐτοί πού εἴμεθα στήν πραγματικότητα καί νά καθαρίσωμεν τήν προέκτασιν τοῦ ἑαυτοῦ μας πού εἶναι ὡστόσον καί πάλιν ὁ ἑαυτός μας μεστόν χρόνον καί τόν χῶρον, νά μετατρέψωμεν τό φθαρτόν εἰς ἄφθαρτον καί τό θνητό εἰς ἀθάνατον, γιατί κάποτε τό φθαρτόν ὅπως εἶπε ὁ πολύ Ἠγαπημένος τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος " τό φθαρτόν θά ἐνδυθῆ τήν ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τήν ἀθανασίαν". Δηλαδή, μήν φαντασθῆτε ὅτι, ἀπερχόμενοι τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος θά εὑρεθῶμεν μέσα, εἰς τούς ψυχικούς κόσμους ἰσφαλῶς
49 τό ὅλον ὡς κάτι τό ποιό λίγο ἀπό ὅτι εἴμεθα προηγουμένως, ὡς κάτι ἀπό τό ὁποῖον ἔχει ἀποκοπεῖ κάτι, διότι τό ὑλικόν σῶμα δέν εἶναι ὁ ἑαυτός μας, εἶναι τό κατοικητήριόν μας. Μή φαντασθῆτε ὅτι θά βρεθῆτε μέσα σ'ἕνα ἀπό τούς ψυχικούς κόσμους, στά ὑποπέδια τῶν ψυχικῶν κόσμων χωρίς νά ἔχετε τήν μνήμην αὐτήν πού σήμερα ἔχετε καί πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά τό ὑποσυνείδητον ὡς λέγομεν ἤ τά 3/4 (τρία τέταρτα) τοῦ ἑαυτοῦ σας προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως.

Ἡ Μαρία, ὁ Γιάννης, ὁ Παῦλος, ὁ Κώστας, μετά τήν ἀποβολήν τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος, εἶναι, τό ἴδιον ὡς ἦσαν καί προηγουμένως, ὁ καθένας ὡς μία, συναισθανομένη καί σκεπτομένη ὀντότης, τό ἴδιο, μόνο, πού τήν φορά αὐτή ἡ μνήμη ἐπανέρχεται. Τό ὅτι ἔχει ξεχάση εἰς τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, διότι οἱ καθρεφτισμοί τῆς μνήμης, πολύ πολύ ἐπηρεάζονται ἀπό τόν παχυλόν ὑλικόν ἐγκέφαλον, θά βρῆ τόν ἑαυτόν του τελειώτερον. Πράγματα τά ὁποῖα δέν μποροῦσε νά ἀντιληφθῆ, πλήρως εἰς τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, τώρα μπορεῖ νά τά ἀντιληφθῆ, νά τά γνωρίση, νά τά μελετήση, χωρίς νά ἔχη φυσικά εἰς τά ἀνώτερα ψυχικά πεδία καί ὑποπέδια τόν πόνον ὡς σύντροφον του, πρᾶγμα τό ὁποῖον συμβαίνει ὅταν ζεῖ μέσα στούς χαμηλοτέρους κόσμους, τόσον τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, ὅσον, καί τούς χαμηλούς ψυχικούς κόσμους, πεδία καί ὑποπέδια πού μποροῦμεν νά ὀνομάσωμεν κολάσεις. Ὅμως, αἱ κολάσεις αὐταί ἀδελφοί μου, δέν εἶναι τίποτε Τιμωρίας. Μπορεῖ νά κουράζουν, μπορεῖ νά ρίχνουν μίαν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν πού συνεχίζει τόν δρόμον της στούς ψυχικούς κόσμους, ποτέ ὅμως τόν ἑαυτόν σας ψυχήν αὐτοεπίγνωσιν, μπορεῖ νά τόν ρίχνουν σέ καταστάσεις πού νά τές ἐκλαμβάνη ὡς πόνον, ὅμως, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο περισσότερον ἀπό ἡμέρες σ'ἕνα σχολεῖον διά νά μάθη τοποχρονικές καταστάσεις καί νά κυβερνήση τήν ὕλην, τόσον, ὡς παχυλήν, ψυχικήν καί Νοητικήν διά νά γίνη κύριος τῆς ὕλης. Νά ἀξιοποιήση τό τάλαντον τό ὁποῖον τοῦ ἔδωσεν ὁ Πατήρ ΘΘΟΣ, διά νά μπορέση νά εἰσέλθη εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου του.

Ὥστε, ἀναγκαῖες καταστάσεις αὐτές. Μήν φαντασθῆτε πώς θά βρεθῆτε μετά πού θά ἀπέλθετε ἀπό τόν παχυλόν σας ὑλικόν κόσμον σέ μίαν κόλασιν πού ἤδη δέν βρίσκεσθε καί τήν στιγμήν αὐτήν. Καί μήν φαντασθῆτε ὅτι, οἱ εὐκαιρίες μετά τόν θάνατον εἶναι λιγότερες νά ἐξέλθωμεν ἀπό τές ψυχονοητικές καταστάσεις πού ὀνομάζουμεν κολάσεις, οἱ εὐκαιρίες λέγω εἶναι λιγότερες στόν ψυχικόν κόσμον ἀπό ὅτι εἶναι στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, γιατί στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον ἔχετε μιάν δύναμιν τῆς ὕλης σέ κρυστάλλους τοῦ ἀποτυπωτικοῦ αἰθέρος τοῦ ὑποσυνειδήτου σας πού ὀνομάζονται ἕλξεις, πάθη, ἄγνοια, πράγματα τά ὁποῖα ἀποβάλλετε μαζί μέ τό παχυλόν ὑλικόν σῶμα. Εἰς τούς ψυχονοητικούς κόσμους οἱ εὐκαιρίες εἶναι πολύ περισσότερες. Ἔχει παρερμηνευθῆ "Τό ἐν τῷ ᾅδῃ οὐκ ἐστι μετάνοια". Ἀσφαλῶς αὐτό εἶναι ὀρθόν ἐν τῷ ᾅδῃ οὐκ ἐστι μετάνοια, ἤν μετάνοια θά θεωρήσωμεν μίαν κατάστασιν πού συνέρχεται ὁ ἄνθρωπος καί προτίθεται νά ἐπανορθώση τό ὅτι ἔχει κάμει. Ἀσφαλῶς μιά τέτοια κατάστασις δέν ὑπάρχει στούς ψυχονοητικούς κόσμους, ἀλλά ἐκεῖ πλέον τό ὅτι θά λέγαμε, μετάνοια καί διάθεσιν πρός ἐπανόρθωσιν, τήν θέσιν αὐτῆς τῆς καταστάσεως τήν καίρνει μιά ἄλλη κατάστασις, γνῶσις τοῦ κάθε τι καί ἀπαλλαγή ἀπό τόν πόνον.

Δέν εἶναι εὔκολον νά ἀντιληφθῆτε τίς καταστάσεις αὐτάς προτοῦ τές ζήσετε. Τιμωρός Θεός δέν ὑπάρχει πουθενά, οὔτε στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον οὔτε εἰς

..../4

τούς ἄλλους κόσμους, ὑπάρχει διασάλευσις νόμων καί ἡ ἐπαναφορά εἰς τόν Νόμον τῆς ἰσορροπίας ἁρμονίας, πού φυσικά ἔχομεν ὡρισμένα φαινόμενα πού μᾶς δίδουν τήν ἔννοιαν τοῦ πόνου ὑπό διαφόρους μορφάς. Ἀσφαλῶς ὅμως εἰς τούς ψυχονοητικούς κόσμους πού οἱ ἀνάγκες δένειναι οἱ ἴδιες μέ αὐτές πού ἔχομεν στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον. Κάθε τι χάνει τήν σημασίαν πού ἔχει τώρα εἰς τόν κόσμον αὐτόν, καί τήν θέσιν τῆς ἐπιθετικότητος, τοῦ αἰσθήματος τοῦ θίγεσθε, τοῦ πόνου πού δίδει μία ἀνεκπλήρωτη ἐπιθυμία, τήν θέσιν αὐτήν τήν παίρνει ἡ σύνεσις, ἡ γνῶσις τῆς πραγματικότητος ἐν τινι μέτρω, γιατί ἡ πραγματικότης εἶναι πέραν τῶν ψυχονοητικῶν κόσμων, ὅμως πλησιέστερα βρισκόμεθα στήν πραγματικότητα στούς κόσμους αὐτούς ἀπό ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον μέ τάς μυρίας ἀνάγκας, ἐπιθυμίας καί τόν κυκεῶνα τῶν τοποχρονικῶν καταστάσεων.

Εἰς τίποτε ὡς αὐτοεπίγνωσις (προσέξετε τήν λέξιν πού μεταχειρίζομαι τώρα). Ἔχω μεταχειρισθῆ τήν λέξιν προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις καί τήν λέξιν ψυχή αὐτοεπίγνωσις, συνδέει τές δυό καταστάσεις ἡ λέξις αὐτοεπίγνωσις.

Τώρα μεταχειρίζομαι τήν λέξιν αὐτήν ὑπό τήν πολύ πλατειά της ἔννοιαν, ὡς αὐτοεπίγνωσις, θά πρέπει νά προχωρήσωμεν τόν δρόμον μας πρός τόν ἑαυτόν μας, ν'ἀπαγκιστρωθοῦμεν ἀπό ἔννοιες, ἀνάγκες, παχυλήν ὕλην καί τό κάθε τι πού δίδει πόνον, κάθε τι πού θέλομεν νά τό ὀνομάσωμεν δικό μας χωρίς ποτέ νά ἔχωμεν κατορθώση εἰς τούς χαμηλούς αὐτούς κόσμους, νά κάμωμεν τι δικό μας, γιά νά εἰσέλθωμεν εἰς τόν κόσμον πού ὅλα εἶναι δικά μας.

Θά εἰσέλθωμεν εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, τήν ἐντός ἡμῶν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Καί λέγει ὁ Πολύ Ἠγαπημένος "Ζητεῖτε τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν καί τά πάντα θά σᾶς προστεθοῦν".

Τίποτε πολυτιμώτερον ἀπό τό νά βροῦμεν τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἐντός ἡμῶν, νά γνωρίσωμεν κατ'ἀρχήν καί μετά νά αἰσθανθῶμεν τόν ἐσώτερον ἑαυτόν μας ψυχή αὐτοεπίγνωσιν ὡς τό πραγματικόν κέντρον τῆς αὐτοεπιγνώσεως μας.

Θαρσεῖτε. Ἀνάντης καί δύσκολος ὁ δρόμος, τίποτε ὅμως τό ἀκατόρθωτο, καί ὅσον κερδίζομεν κάτι τό δύσκολον τόσον καί ἡ χαρά μας γίνεται πληρεστέρα. Προσπάθεια, κόπος, θά ἔλεγα ὅτι αὐτά ὅλα εἶναι περιττά, τό ὅτι χρειάζεται εἶναι ἀποφασις. Ἀσφαλῶς χρειάζεται νά διανύσωμεν τόν δρόμον πρός τά πίσω, ὅπως καί ὁ ἄσωτος ὅταν ἀντελήφθη τήνθέσιν του καί ἀπεμνήσθη τι ἦτο ἔπρεπε νά διανύση τόν δρόμον πρός τοῦ Βασιλέως Πατρός του. Τό παλάτι. Αὐτό ναί. Αὐτός ὁ κόπος θά εἶναι μπροστά μας. Ὅμως, ὅταν ἀρχίσωμεν τόν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς πιστέψετέ μου ὅτι ὁ δρόμος δέν εἶναι τόσον δύσκολος. Καί ἕνα βῆμα κάνει ὁ ἄσωτος υἱός, δέκα ὁ Πατήρ νά τόν πλησιάση, νά τόν ἐναγκαλισθῆ. Ἐπομένως θαρσεῖτε.

Ἀσφαλῶς τίποτε γήϊνον δένθά ἀπαρνηθῆτε. Δέν ὑπάρχει λόγος νά ἀπαρνηθῆτε αὐτό ἤ ἐκεῖνο, γιατί ἐφ'ὅσον βρίσκεσθε μέσα στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, θά πῆ ὅτι, ὑπάρχουν μαθήματα τά ὁποῖα πρέπει νά πάρετε ἀπό τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον.

Τό νά ἀπαρνηθοῦμεν αὐτό ἤ ἐκεῖνο εἶναι ἀνήητον. Τό νά ἀπαγκιστρωθοῦμεν ὅμως ἀπό τήν γοητείαν αὐτῶν ἤ ἐκείνων τῶν πραγμάτων ἀναγκαιότατον. Καί ὅταν ἔλεγεν ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ νά ἀπαρνηθοῦμεν αὐτό καί ἐκεῖνο, ἐννοοῦσε νά ἀπαγκιστρωθοῦμεν ἀπό τήν γοητείαν αὐτοῦ ἤ ἐκείνου, τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κόσμου αὐτοῦ τῆς ὕλης, γιατί, ποτέ δέν εἶπεν εἰς τούς μαθητάς του ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, μή τρῶτε, τουναντίον ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νά ὑλοποιήση πίθερα δημιουργικόν, νά κάμη ψωμί καί ἰχθεῖς, νά δώση εἰς τόν κόσμον νά φάη. Δέν εἶπεν, μήν πίνετε Ἔχομεν ὑπ'ὄψιν μας, τόν ἐν Κανά γάμον. Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ λογικά ἐδίδασκεν, ζητοῦσε νά ἀπαγκιστρωθοῦμεν ἀπό τό δέλεαρ τῆς ὕλης, ὄχι νά τήν ἀπαρνηθοῦμεν, ἐφ'ὅσον αὐτή θά μᾶς χρησίμευε εἰς τό νά παρατείνωμεν τό φαινόμενον τῆς ζωῆς μέσα στό παχυλόν μας ὑλικόν σῶμα.

Χαρά. Διατί; Διατί ὁ Κύριος ἔπλασε καί συνεχίζει νά δημιουργῆ τά σύμπαντα τόσον ὡραῖα, τό φῶς, τά χρώματα, τά φαινόμενα τῆς ζωῆς γύρω μας, ἄν πράγειτε

...../5

νά τί ἀπαρνηθοῦμεν, καί ὄχι νά τά χαροῦμεν.

Ἐπομένως, δέν ὑπάρχει ἀνάγκη νά τά ἀρνηθοῦμεν, τίποτε, ἀλλά νά μήν προσηλωθοῦμεν καί νά λατρεύσωμεν τήν κτίσιν ἀντί τόν κτίσαντα. Προσέξετε τήν λεπτομέρειαν αὐτήν.

Τίποτε δέν θά ἀπαρνηθοῦμεν ἀλλά καί τίποτε δέν θά ὑπερτιμήσωμεν.

Τί ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος σήμερα μέσα στό φαινόμενο τῆς ζωῆς; Ἀγνόησεν τόν κτίστην καί ποιητήν καί ἐγονάτισεν καί λάτρευσεν τά εἴδωλα, τήν κτίσιν. Ἀπ'αὐτά θά πρέπει νά ἀπαγκιστρωθοῦμεν.

Ἡμεῖς τώρα ὡς ἐρευνητάι τῆς ἀληθείας, χωρίς νά ἀπαρνηθοῦμεν τίποτε τό γήϊνον, θά εἰσέλθωμεν πλέον μέσον τῆς ἐνδοσκοπήσεως καί εἰς τόν ἑαυτόν μας, νά δοῦμεν ὅτι πολυτιμώτερον ἀπό τόν ἄρτον πού θά διαθρεύση τό ὑλικόν μας σῶμα, εἶναι, ὁ ἄρτος , ἡμῶν ὁ ἐπιούσιος ὁ Οὐράνιος.

Ἔχομεν παρεξηγήσει πολύ τούς λόγους αὐτούς τοῦ Θεανθρώπου. " Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ὑμῖν σήμερον" καί χωρίς νά τοῦ τόν ζητήσωμεν, ΕΚΕΙΝΟΣ, μᾶς δίδει αὐτόν τόν ἄρτον τόν ἐπιούσιον. Μερικοί, ἔχουν φαντασθῆ ὅτι ὁ ἄρτος αὐτός ὁ ἐπιούσιος εἶναι ἡ ζωϊκότης – αἰθερικότης γύρω μας, πού κτίζει τό λεγόμενον αἰθερικόν μας σῶμα πάνω στό ὁποῖον κτίζεται τό παχυλόν μας ὑλικόν σῶμα. Καί αὐτοί κάμνουν μεγάλο λάθος. Δέν εἶναι αὐτός ὁ ἄρτος ἡμῶν ὁ ἐπιούσιος, θά ἔλεγα εἶναι ὁ αἰθέρινος ἄρτος ἡμῶν, ἀναγκαιότατος. Ἴσως θά ἔλεγα ὅτι μᾶς εἶναι ποιό ἀναγκαῖος ἀπό τόν ἄρτον τόν γήϊνον.

Νηστικοί, μποροῦμεν νά κάμωμεν μερικές ἡμέρες, χωρίς νά εἰσπνέωμεν , ὅμως, δέν ζοῦμεν, οὔτε γιά λίγα λεπτά. Ὡστόσον δέν εἶναι οὔτε ἡ ζωϊκότης, αἰθερικότης, ὁ ἄρτος ἡμῶν ὁ ἐπιούσιος Ὁ ἄρτος ἡμῶν ὁ ἐπιούσιος εἶναι ὑπέρ οὐσία Νοῦς, τήν ὁποίαν μορφοποιοῦμεν σέ λογικές σκέψεις. Ἡμεῖς τόν ἄρτον τόν ἐπιούσιον τόν ἔχομεν λερώση πρωτοῦ τόν μεταχειριστοῦμεν, γιά νά ἐπιζήσωμεν. Σκεφθῆτε, πόσην κατάχρησιν ἔχομεν κάμει τοῦ Θείου αὐτοῦ δώρου πού ὀνομάζεται Νοῦς. Αὐτός εἶναι ὁ ἄρτος ἡμῶν ὁ ἐπιούσιος. Γιατί, μέσον αὐτοῦ γνωρίζαμεν τόν ἑαυτόν μας, αὐτοεπίγνωσιν προσωπικότητα πρός τό παρών.

Ὅμως , θά πρέπει νά κάμνωμεν ὀρθήν χρῆσιν τοῦ μάννα, πού μᾶς δίδεται, καθημερινῶς, τό δεχόμεθα, τό λερώνομεν καί τό τρῶμεν. Καί αὐτός εἶναι ὁ ἄρτος ΧΡΙΣΤΟΣ. Αὐτό εἶναι τό σῶμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου. Πόσον ἔχουν παρερμηνευθῆ τά πάντα.

Ἡμεῖς θά γνωρίσωμεν ἐμπειρικῶς πλέον τές καταστάσεις αὐτές, τήν ζωϊκότητα, αἰθερικότητα , θά μελετήσωμεν τούς ψυχονοητικούς κόσμους, θά γίνωμεν κύριοι αὐτῆς τῆς αἰθερικότητος ζωϊκότητος ἀφοῦ τήν γνωρίσωμεν ἀντί νά εἴμεθα οἱ σκλάβοι της, θύματα ἐπιθυμιῶν, ὑπολογισμῶν σκοπῶν τοποχρονικῶν καί γηϊνων, ἀφοῦ γνωρίσωμεν καταστάσεις, τή ὁδόν γνωρίζομεν.

"Ἐγώ εἰμί ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή" εἶπεν ὁ πολύ ἠγαπημένος Θεάνθρωπος ΙΗΣΟΥΣ, καί θά πρέπει νά τόν γνωρίσωμεν ὄχι ὡς ἕνα μυθικόν πρόσωπον ὄχι ὡς ἕνα εἴδωλον νοητικόν τό ὁποῖον θά λατρεύσωμεν ἄσκοπα, ἀλλά, ὡς ὁδόν ἀλήθειαν καί ζωήν.

Καί ὅταν γνωρίσωμεν τά τρία αὐτά θά ἀκούσωμεν μέσα στήν ψυχήν μας τούς λόγους του, τούς λόγους πού εἶπεν, καί οὐδείς τότε ἄνθρωπος ἤ μαθητής εἶχεν ἀντιληφθῆ. " Πνεῦμα ὁ ΘΕΟΣ καί τούς προσκυνούνταςΑΥΤΟΝ ἐν Πνεύματι καί ἀλήθεια δεῖ προσκυνεῖ .

Ἀδελφοί μου. Πάντοτε εἴμεθα κοντά σας καί μέσα σας, στό πλάϊ σας, μόνοι ποτέ δέν εἴσθε οὔτε ποτέ μπορεῖτε νά μείνετε . Ζειτεῖσθε σέ στιγμήν λύπην σας τήν δικήν μας βοήθειαν. Θά μοῦ πεῖτε. Εἶναι ἀνάγκη νά τήν ζητήσωμεν διά νά τήν ἔχωμεν ; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἡμεῖς εἴμεθα πανέτοιμοι. Τήν δίδωμεν. Ἀλλά, ἄν

.../6

ἐσεῖς δέν τήν ζητήσετε, πῶς θά τήν δεχθῆτε καί νά τήν ἀφομοιώσετε μέσα σας, νά αἰσθανθῆτε ὅτι τήν ἔχετε καί τήν παίρνετε. Δέν εἶναι ἀναγκαῖον νά μᾶς τήν ζητήσετε ἀπό τήν πλευράν τήν δικήν μας, διά νά τήν δώσωμεν. Εἶναι ἀναγκαιότατον ὅμως νά τήν ζητήσετε γιά νά συντονισθῆτε μέ τήν βοήθειαν αὐτήν πρός ἰδικήν σας ὠφέλειαν.

"Αἰτεῖτε καί δοθήσετε ὑμῖν, κρούετε καί ἀνοιγήσεται".

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίω πάντοτε".